

Hoe Sranan Koters ontstaan is

Zomaar ineens op een zondagmiddag stond ik op het terrein van Kinderhuis Saron in Paramaribo. Aan de eerste de beste persoon vroeg ik of het kinderkuis een vrijwilligster kon gebruiken. De man keek me met grote ogen aan en riep : " U bent door God gezonden:" Ik nam aan dat dat een ja was. En dat was ook zo. De eerste dagen bestond mijn werk uit helpen broodjes smeren, vloeren vegen en dweilen, opruimen, harken op het erf en natuurlijk kletsen met de kinderen. Ik keek ondertussen mijn ogen uit hoe het dagelijkse leven er hier aan toe ging. Mijn vader zou gezegd hebben : " wat een rommelenboeltje" en uit respect voor het huis houd ik het daarop. Al snel werd mij gevraagd of ik wilde meehelpen met de huiswerkbegeleiding, die er helemaal niet bleek te zijn. De eerste dag dat ik met de huiswerkbegeleiding begon, begreep ik waarom mijn hulp zo gewenst was en ook nodig. Ik was in het diepe gegooid en ik besloot te gaan watertrappelen. Mijn werk bestond nu uit het motiveren van dertig basisschoolkinderen uit de binnenlanden van Suriname, waarvan het grootste deel nog nooit huiswerk gemaakt had. Dat alleen al was een dagtaak. Omdat er geen ruimte was om rustig huiswerk te maken ,besloot ik om puin te gaan ruimen in de bibliotheek, zodat we daar konden gaan zitten werken. Verder waren er pennen, potloden en schriften nodig. Zonder dat ik het besepte was mijn werk bij kinderkuis Saron begonnen.

Ik moest veel improviseren, steeds weer nieuwe plannen maken, plannen bijschaven en vooral laten merken aan de kinderen dat ik er voor ze was. Zo ploeterden we voort van februari 2016 tot de grote vakantie in dat jaar

In die grote vakantie heb ik puin lopen ruimen in de bibliotheek, om deze een beetje toonbaar te maken zodat we er in het nieuwe jaar gebruik van konden maken. Onbruikbare boeken heb ik weggegooid en ik heb regels opgesteld voor het gebruik van de bibliotheek, om de wild west sfeer wat in te dammen. Ook heb ik voor alle kinderen een pen, potlood en een schriftje geregeld. Heel simpel, maar op dat moment werkte het heel goed. Toen het nieuwe schooljaar begon, ben ik met frisse moed, met alle nieuwe voornemens weer de lokale flow ingedoken, samen met de kinderen. En wat zo fijn was, het harde werken begon succes te hebben. Af en toe zorgde ik nu ook voor een klein hapje tijdens de huiswerkbegeleiding, of een glaasje siroop. Soms gingen we wat vooruit, dan weer achteruit, van plan A naar de plannen A B C tot waar het nodig was. Maar het belangrijkste was, de huiswerkbegeleiding was er en er werd gebruik van gemaakt. Daar genoten we met z'n allen van.

De basis was gelegd. De motivatie om huiswerk te maken begon te groeien. Sommige kinderen begonnen voldoende te halen, wat een stimulans was voor hun zelf, maar ook voor anderen. Het werd tijd om wat anders aan het programma toe te voegen. Als het huiswerk klaar was, mocht er gekleurd worden en later geknutseld, of gegamed, of er mocht een spelletje gedaan worden. Aan het eind van ieder seizoen hielden we een filmavond. Een groot wit laken aan de muur, een beamer en zoeken op YouTube. Heerlijke avonden. Er ontstond een onderlinge band in de bibliotheek, en het allerbelangrijkste: het wederzijds vertrouwen was geplant.

Ik heb meerdere van vrienden, familie en oud collega's verteld over mijn ervaringen als vrijwilligster bij Kinderhuis Saron en mijn wens om behalve deze kinderen ook andere kinderen in Suriname te ondersteunen.

Het was schokkend om te horen dat er in het kinderkuis te kort is aan zoveel basis spellen, laat staan wat extra's.

Oud collega's, Liesbeth en Elly waren begin 2018 in Suriname. Zij bezochten kinderkuis Saron en waren onder de indruk hiervan. Ze besloten mij te gaan helpen. Mijn vriendin Pieternel wilde ook graag helpen. Zo kwamen Pieternel, Liesbeth en Elly bij elkaar om de Nederlandse Sranan Koters vorm te geven. Niet lang er na sloot ook oud collega Chantal zich aan.

Rowana Weusten
Oprichter Sranan Koters